Спочатку Матіола розквітала вдень, розкриваючи ніжні пелюстки назустріч Сонцю, славлячи його появу дивними пахощами.

Якось прокинулася Матіола напровесні, глянула довкола і вгледіла неподалік терновий кущ, що його гілки легенько похитувалися під подихом вітру.

Здивувалася Матіола: поміж листям терну палахкотіло яскравим вогнем щось золотисте, живе, гаряче. Іскри від нього падали на її пелюстки, і їй було радісно від тих доторків.

— Це тернове серце,— зітхнула Матіола.— Люблю тебе, колюче деревце, за твоє полум'яне серце...

Мовчав терен, загадково всміхався. Минав час. І раптом завважила Матіола, що вогняне серце вже пульсує серед гілля вікового дуба. Захоплено потягнулася квітка до могутнього дерева.

— Так це в тебе таке добре, іскристе серце? — прошепотіла вона, відкриваючи пелюсточки назустріч дубові.— Люблю тебе, мій славний велетню!

Збентежений дуб шепотів щось, але Матіола не чула його слів. Вона була охоплена полум'ям кохання.

Пізніше — о диво! — глянула Матіола на гілля дуба, але серця вогняного там уже не побачила. Воно сяяло в синьому небі — кругле, сліпуче, високе, даючи світло й життя всьому світові.

— Так це небо має таке дивовижне серце? — захоплено вигукнула Матіола, відкриваючи обійми бездонному блакитному просторові, де палахкотіло сонце.— Люблю тебе, прекрасне небо!

Та не вмістило серце Матіоли такої любові. Затріпотіла вона під палючими променями світила і, в'янучи, схилилася на землю. Намагалися терен і дуб прикрити її від немилосердної спеки, але Матіола вже не чула голосів докору й ласки.

Врятувала закохану квітку вечірня прохолода. Прив'ялі пелюстки вона скропила вологою, вдихнула нове життя. Розплющила квітка оченята й простогнала:

— А де ж полум'яне серце?

— Ти більше не зможеш жити вдень,— зітхнув вечір.— Не побачиш безжального серця неба. Та заспокойся, поглянь угору: довкола сяють зорі — полум'яні квіти в нічному саду неба. Вони відчувають твою любов, твій чарівний запах...

Відтоді розквітає Матіола вночі, даруючи далеким зорям свою красу. Інколи на її пелюстках іскриться крапля прозорої вологи. "Нічна роса",— кажуть люди. Та це не так. То Матіола плаче, згадуючи недосяжне для неї полум'яне серце неба...